

නවකතා හැටපත් ලියූ ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න

ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න

බස්නාහිර පළාතේ කථනර කෝලොඩිදී ජයකොඩිගේ දොන් සෙනෙවිරත්න මෙලොව රළිය දවුටේ 1936 මාර්තු 20 දින. දොන් පීරිස් ජයකොඩි සහ ගමගේ දේන සොවිනෝනා දෙමාපිය සුවලගේ පවුලේ බාලයා වූයේ ඔහුය. ඔහුට වැඩිමහල් සොයුරියන් දෙදෙනෙකු සහ සොහොයුරන් දෙදෙනෙකි.

කෝලොඩි විදුහලෙන් මුල් පොත් කියවා, පසුව බෝමඩුවල බොද්ධ මිත්‍ර පාසලට ඇතුළත්ව සෙනෙවිරත්න දරුවා ඉගෙනීමෙහි දක්වනු විය. පහ වසරේ ගීතෝප විභාගයෙන් සමත්වූ පසු කථනර නිස්ස මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයට ඇතුළත් කෙරුණු ඔහු උසස් පෙළ දක්වාම අධ්‍යාපනය ලැබුවේ එහිය. පාසල් අධ්‍යාපනය අවසන් නොකර මහජන සෞඛ්‍ය පරීක්ෂකවරුන් බදවා ගැනීමේ විභාගයකට පෙනී සිටි නෙතෙම ඉන් සමත්විය. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ 1958 වසරේදී ඔහුට මහජන සෞඛ්‍ය පරීක්ෂකවරයකු ලෙස රජයේ සේවයේ පත්වීමක් ලැබීමය.

ප්‍රථම පත්වීම ලැබුණේ ගම්පහ දිස්ත්‍රික්කයේ රඳාවන සෞඛ්‍ය වෛද්‍ය නිලධාරී කොට්ඨාශයටය. කලක් එහි රාජකාරි කරදී දහ හතරකටත් නැරඹියක වූ කලකදී ප්‍රේමවර්ධන සමග පසුව යුග දිව මහේ ඇරඹූ සෙනෙවිරත්න ස්ථිර පදිංචිය සඳහා බිරියගේ ගම වූ රඳාවනම නෝරාගත්තේය.

අපගේ කතානායකයා අද කොඩි කවුරුන් ගදනනේන් ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න යන නමිනි. ජනප්‍රිය නවකතාකරුවකු ලෙසිනි. පාසල් විදේශීය සාහිත්‍ය කෙතට බව ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න එදා-මේදා තුර ලියා ඇති නවකතා සංඛ්‍යාව නැරඹේ. 1984 වසරේ රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මානය ගිම් වූ 'කුමාරිනාමි' නවකතාව මෙන්ම මහාචාර්ය සුනිල් ආරියරත්න විසින් සිතමාවට නැඹුරු 'මිනිදුම් සළු' නවකතාවද සෙනෙවිරත්නගේ නිර්මාණයන්ය. ඔහුගේ නවතම නවකතාව 'උරවකුමාලය' මුද්‍රණදේවරයෙහි නිකුත් කෙරුණේ ඉකුත් ජනවාරි 08 දිනය. 'ආදර' ගඟ ගලන දැස', 'සුදු හාමිනේ', 'නොමැරෙන මිනිස්සු', 'කස්තිරේ', 'නිකිනි වැස්ස', 'දැස් බැලේ', 'පාලෝස් පාය' ඔහු අතින් ලියැවුණ නවකතා අතරින් කිහිපයකි. ඔහු රචිත 'කුමාරිනාමි' නවකතාව 1984 වර්ෂයේදී රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මානයටද පාත්‍රවිය. 'ආඩි හන්දෙනා' සහ 'ලෝකෙට ලොකකා' නමින් ළමුන් සඳහා වන පොත් දෙකක්ද ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න විසින් ලියා තිබේ.

දිවුල් කාලයක් නිරන්තර සිටි රජයේ රැකියාවෙන් විශ්‍රාම ගෙන මේ වන විට කිරිඳිවැල කොළඹ පාසල් නුතනෝනවත්තේ අංක 9 දරණ නිවෙසේ සිය බිරිය සමග ජීවිතයේ සැඟ පුළුබ වීදීමින් සිටින ජයකොඩි සෙනෙවිරත්නගේ දුරකථන අංකය 077 3124850 වේ.

මිහිගේ අලුත්ම නවකතාව පසුගිය ජනවාරි 08 වෙනිදා මුද්‍රණයෙන් පිටවුණා. ඒ පොතෙන් අපි කතා බහ පටන් ගනිමු?

ඒක මගේ 60 වෙනි පොත. නම 'උරවකුමාලය'. කාලකට ඉස්සෙල්ලා මම පත්තරේකින් කියවනු කතාවක් මුල්කරගෙනයි කතාව ලිව්වේ. ඒ ප්‍රචාරණයේ කිතුණේ උප්පත් අපරණාසාවට දිනුමක් ඇදුණු ලොගරැයි විකට් එකක් ධනවත් මිනිසෙක් ගොරකම් කරනු කතාවක්. ඒ කතාව හරියටම සිද්ධිවුණේ කොනාමද කියලාවත් ඊට පස්සේ ගොරකම් කරනු මිනිසාට මොකද වුණේ කියලාවත් මට දැන් මතක නෑ. ඒත් මේ සිද්ධිය මගේ හිතට වැදිලා තිබුණා. මේක මුල්කරගෙන නවකතාවක් ලියන්න මිනිසා ඇදුණ කාලයක් තිස්සේ ගිනේ තිබුණා. ඒ විදිගටයි 'උරවකුමාලය' ලියවුණේ.

සාමාන්‍යයෙන් නවකතා ගත්තම වැඩි හරියක් ලියවෙන්නේ ප්‍රේමය මුල්කරගෙන. ඒත් මිනිසා නවකතාවල මේ ලක්ෂණය දැකීමට ඇඳවෙන්නේ හැකි පාරේ. නවකතා ලියනකොට ප්‍රේමයෙන් බැහැරවීම උචිතවනවත්ම කරන දෙයක්ද?

මගේ නවකතාවලින් ප්‍රේමය සම්පූර්ණයෙන්ම බැහැර කිරීමක් කරල නෑ. ප්‍රේමය මුල් කරගත් නවකතාවක් මම ලියලා තියනවා. ඒත් වැඩි පුර ලියලා තියෙන්නේ සමාජ අත්දැකීම් මුල්කරගත් ඒවා තමයි. ඒක උචිතවනවත් කළ දෙයක් නෙවෙයි. කුඩා කාලේ ඉඳලා මම හැදුන වැඩුන පරිසරයේ ප්‍රේමයට වඩා සංවේදී සමාජ

සටහන සහ ඡායාරූප ශ්‍රීලාල් සෙනෙවිරත්න

අත්දැකීම් මගේ තරම් මට තිබුණා. ඒ නිසා මුල් කාලේ ඉඳලම ලියවුණේ ඒවා ආශ්‍රය කරගත් නවකතා.

මිහි සාහිත්‍ය ක්ෂේත්‍රයට පිවිසුණේ මොහොතකදීද?

පත්තරවලට ලියලා තමයි පොත් ලියන්න ගොමුවුණේ. පොඩි කාලේ ඉඳලා පත්තරවලට ලිව්වා. මුලින්ම මම පත්තරේකරු ලිවීමේ විනිච්ඡ කතාවක්. ළමයෙක් එයාගේ ආවේට පොතක් ගෙවියලා දෙනවා. ආවේ මේක දවස ගමන් වීකා විකා කියවනවා. කියවලා තවත්තනු තනට පුංචි කොළ කල්ලක් නවලා තියනවා බ්‍රික් මාර්ක් එකක් විදිගට. මේක බලාගෙන ඉන්න අර ළමයා කරන්නේ ආවේට නොපෙනන්න මේ කොළ කල්ලේ අරගෙන ආයෙත් පොතේ කොළ කියවන්න මුලින් තියන එක. මේ විදිගට දවස් කියවන්න සිටියට පස්සේ ළමයා ආවේගෙන් අනගවා කොනාමද ආවේයේ අර ගෙනත් දිවු පොත කියවේලද කියලා. එතකොට ආවේ කියනවා

'පොත නම් ගොදුයි පුතේ. ඒත් ඉතිං එකම දේ තමයි ආයේ ආයේ ලියලා තියෙන්නේ' කියලා. මික තමයි කතාව.

මුලින්ම නවකතාවක් ලිව්වේ?

ඒත් ඉස්කෝලේ යන කාලේ. වයස අවුරුදු 17දී. එතකොට මම කථනර මධ්‍ය මහ විද්‍යාලයේ ඉගෙන ගත්තවා. හැබැයි මම මුලින්ම නවකතාවක් මුද්‍රණය කරගත්ත ප්‍රචාරණම දෙවුණේ ඊට අවුරුදු 14කට පස්සේ. ඒ කියන්නේ අවුරුදු 31දී.

මුලින්ම ලියනු නවකතාවට මොකද වුණේ?

මග කාලේ එම් ඩී ගුණසේන එකේ මුද්‍රණයට සුදුසු පොත් තෝරන්න වෙනම පිරිසක් ගිටියා. ඒ පිරිසේ ප්‍රධානියා අපේ ඉස්කෝලේ ප්‍රින්සිපල්ගේ යාලුවෙක්. ප්‍රින්සිපල් මට ලිවුමක් දුන්නා පොතක් අරගෙන ගිහින් එයාට හම්බවෙලා මේ ලිවුමක් දිලා එයා එව්වේ කියලා කියන්න කියලා. ඒ කිව්ව විදිගට මමත් ගිහිල්ලා පොත ඉදිරිපත් කලා. පොත දිනා හරියට බලන්නේවත් නැකුට මගෙන් ඇනුවා වයස කියද කියලා. මම කිව්වා අවුරුදු 17 යි කියලා. ඊට පස්සේ පොත අරගෙන ලාවිවුටට ආගත්තා. මාස කීපයක් ගියත් කිසිම දෙයක් සිද්ධ වුණේ නැති නිසා මම ප්‍රින්සිපල්ට මේ ගැන ආය මතක් කලා. ප්‍රින්සිපල් කිව්වා ගිහින් බලනවා මොකද වෙලා තියෙන්නේ කියලා. මම ගුණසේන එකට ඇවිල්ලා පොත ගැන ඇනුවා. පොත බාරගන්න කෙනා

කියලා. ඇත්තටම වයස 17ක කොල්ලෙකුට කොගෙද නවකතාවක් ලියන්න තරම් අත්දැකීම් තියෙන්නේ. පරිනත බවක් තියෙන්නේ. ඒක කියනු විදින රළු වුණාට මොකද ඒ කතාව ඇත්ත.

මිහිගේ භ්‍රමයේ නවකතා පත්තරවලට ලියනුට. කොනාමද පත්තරත් එක්ක මේ සම්බන්ධය ගොඩනැගුණේ?

ඒ කාලේ පත්තරවල සාහිත්‍යයට වැඩි ඉඩක් වෙන්න කෙරුණා. ඉස්සර ලේඛකයන් හැදවුල් පත්තරවලින්. කෙටි කතා, නවකතා, කවිවලට පත්තරවල ගොදු ඉඩක් දුන්නා. ඒවාට ලියනු ආශ්‍රිත ලේඛකයන් තමයි පස්සේ කාලේ පොත් ලියන්න ගොමුවුණේ. මම වුණත් එහෙමයි. එදා පත්තර කර්තෘවරුන් සාහිත්‍යයට හැඹුරු වුණා පිරිසක්. අද තත්ත්වය ඊට වෙනස්. වෙලි ආරාධනයක් පුංචි වර්තයක් නිලපයනය කරන ආශ්‍රිත නම් නිලියන් වෙනුවෙන් ලොබ් නැකුට පත්තරේ පිටු කාලක් බාගයක් වෙත් කරන පත්තරවල, ආශ්‍රිත ලේඛකයන් වෙනුවෙන් නිසා ප්‍රවේශ ලේඛකයන් වෙනුවෙන් පොඩි ඉඩක් වෙන්නේවත් කලාතුරකින්.

මිහි වැඩිපුර කැමැත්තෙන් කියවන්නේ මොහොතකදීද?

සාමාන්‍යයෙන් මම සති අතරයේ පත්තර ගයක් හතක් විතරම මිලට ගන්නවා. මග අතරින් වැඩිම උනන්දුවකින් කියවන්නේ 'රාවය' පත්තරේ 'ටයිම්ස්' පත්තරයි. මම රාවය කියවන්නේ සරාචන්ද්‍ර විදිගට ඒක ආරම්භක කාලේ ඉඳලමයි. මම ගිහින්ගේ එදා ඉඳලා මේ වෙනකම් මට ගන්න බැරවුණා නම් බැරවුණේ 'රාවය' කලාප එකක් හර විතරයි. ඒත් අද වෙනකම් මම රාවය පත්තරේ කර්තෘවරුන් අනෙක් මාධ්‍යවේදීන්වත් දැකලා කතා බහ කරලාවත් නෑ. නමුත් සියලු පත්තරවලින් යමක් පියනර ඇකුට පැහැදිලිව පාඨකයට තේරුන විදිගට පළවෙනවනම් පළවෙන්නේ රාවයේ විතරයි. ඉංග්‍රීසි පත්තරවලින් ඒ තත්ත්වය යම් තරමකට හර තියෙන්නේ ටයිම්ස් එකේ. ඒ ඇරඹු කොට අතින් පත්තර හැම එකක්ම එක වගේ තත්ත්වයක තියෙන්නේ. ඒ නිසා සමහර ඒවා මිලට ගන්නත් බැලෙන්නේ නෑ.

මිහි ලියූ පොත්වලින් වැඩි ප්‍රමාණයක් මුද්‍රණය කරලා තියෙන්නේ දුරාවල ජයකොඩි සෙනෙවිරත්නගේ. ඇයි මිනිසා පොත් එතෙක්මට දෙන්නේ?

මගේ පළවෙනි පොත මුද්‍රණය කරන කොට මම රැස්සාව කල් මාරු පළානේ. ඒ පොත බෙදාහරින්න බාර දුන්නේ එම්.ඩී. ගුණසේන එකට.

දුරාවල ජයකොඩි මහත්තයා කතා කරලා පවුගිය කාලේ ස්වාධීන රජපවතිනියේ පුංචි ඉඩක් ලබාගෙන තිබුණා පොතක් දොරට වඩින උත්සවයක් තියන දවසට ඒ ගැන ස්පෝර් එකක් දුන්නා. අනවල් ලේඛකයාගේ, අනවල් පොත, මෙන්න මේ දවසේ, මේ වෙලාවට, අනවල් නැතදී දොරට වඩිනවා කියලා. මාස කීපයක් මික කෙරිගෙන යනකොට ස්වාධීන රජපවතිනියේ පාලකයෝ කියලා තියනවා නැත්පර පහළොවකට වැඩිය යන කිසිම දෙයක් මුදල් අයනොකර දුන්න එපා කියලා. අද ලංකාවේ ලේඛකයෙකුට පුළුවන්ද පොතක් දොරට වඩිනවා කියලා මුදල් ගෙවලා ඒ විදිගට රජපවතිනි දැන්වීමක් දුන්න. නැමට නැමට නැමට.

ලාවිවු ඇරලා පොත අරගෙන මගේ දිනාට විසිකරා. අවුරුදු 17ක් කොනාමද නවකතා ලියන්නේ. මේකත් අරගෙන යනවා කියලා. මම ගිහින්ගේ මගේ පොත අනුකරණය කියවන්නවත් නැකුට ඇති.

පටන්ගත්තකොටම මේ වගේ අත්දැකීමකට මුහුණ දෙන්න වුණාම මොකද හිඳුණේ?

ඒ වෙලාවේ නම් යම් කණගාටුවක් ඇතිවුණා. ඒත් පස්සේ කාලේදී මට තේරුණා ඒ කියනු කතාව හර

පිටපත් 250ක පාර්සලයක් තමයි ගෙනියලා දුන්නේ. ඒක බාරදිලා මම මාරු කියා. සති දෙකකට විතර පස්සේ මාරු පොත් සාප්පුවකට දෙකකට ගිහිල්ලා බැලුවා කොනාමද පොත අලෙවි වෙහෙලි කියලා. පොතේ නම කියලා ඇකුටම ඒ කඩවලින් කිව්වා එහෙම පොතක් නම් ඇවිත් නෑ කියලා. ඊලග සතියේ කොළඹ ආවම මම ගියා ගුණසේන පොත් සාප්පුවට. බැලුවා මගේ පොත රාක්කවල තියනවාද කියලා. නෑ. වැඩකරන කෙනෙක්ගෙන් දෙන්නෙක්ගෙන් ඇකුටම ඒ අය කිව්වා එහෙම පොතක් ගැන දන්නේ නෑ කියලා. පස්සේ මම උඩතටුවේ